

"Moderni mestariteos." *IRISH TIMES*

MICK HERRON VAKOOJA- KATU

Jackson Lamb 4

CRIME
TIME

**MICK
HERRON
VAKOOJA-
KATU**

Suomentanut
Ilkka Rekiaro

Helsinki

Suomennoksen copyright © Ilkka Rekiaro ja Docendo 2022

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Englanninkielinen alkuteos

Spook Street

Copyright © Mick Herron 2017

First published in Great Britain in 2017 by John Murray (Publishers)

Kansi: Matti Vartiala

Kannen kuva: iStock

Taitto: Noora Ohvo

ISBN 978-952-382-414-0

Painettu EU:ssa

Omistettu Julietille ja Paulille (häälahjan korvikkeeksi)

1

Tällainen Lontoon kevät siis oli: naiset polvimittaisissa mekoissa, joissa oli sinivalkoisia silmukkakuvioita, miehillä tumma pikkutakki ja sen alla pastellisävyinen pulloveri. Niin naisilla kuin miehilläkin oli olkalaukku, jossa oli tarpeettoman paljon läppiä ja neppareita, naisten laukut olivat joko punaisia tai mustia, miesten riuskan, maskuliinisen nahanvärisiä, näkyipä joukossa muutama hattukin otsapantojen joukossa – älkäämme unohtako otsapantoja. Sateenkaariraitaiset otsapannat saivat naiset näyttämään yli-intoisilta, kuin olisivat tarttuneet liian hanakasti nuoruutensa muotiin, joskin aidosti nuoret käyttivät samaa asustetta ilmeisen huolettomasti. Jalassa oli sandaalit, toisilla pelkät varvassellaiset, kasvoilla pyöreäsilmäisen tyytyväinen ilme, ja ruumiinkieli oli sekä mykkä että ilmeikäs, ja säteili tuokio-kuvana hyvää oloa kaikkialle. Heihin kohdistui valoa sekä ylhäältä että alhaalta, näihin muovisiin kevään karkeloijiin, ja piano kilkatti soinnukkaasti taustalla heidän ilokseen, ja pieni vesiputous rummutti vaappumatonta tahtia ja Samit Chatterjee katseli tätä kaikkea silmiään siristellen, kaidat kasvat valppaina ja epäluuloisina.

Ulkona vuoden ensimmäinen työpäivä mateli tuskissaan, raahasi pöhöttynyttä, krapulaista painoaan iltaa

kohti, mutta Westacresissa – isossa ostospalatsissa Lontoon länsilaitamilla – teemana oli tuleva kevät. Ja kun se lopulta koittaisi, näyteikkunat henkisivät kiireettömiä kesäpäiviä. Kuvakalenterinsa jo käännetyillä sivuilla uutta vuotta olivat edustaneet reet ja kaulaliinat ja herttaiset punarinnat, mutta todellisuus ei suosinut kompromisseja, eikä elämä ikkunoiden tällä puolen juurikaan muistuttanut mallinukkejen elämää. Tällä puolella shoppailijat raahautuivat kaupasta toiseen vaarallisen määrällä lattialla, täällä voipuneet pysähtyivät levähtämään betonireunukselle, jonka sisäänsä sulke-massa vesialtaassa keikkui styroksimuki vaahdosta likaisena. Suihkukaivo oli risteyksen keskipiste – pääilmansuunnista tulevat käytävät kohtasivat sen luona, ja ennen pitkää kaikki Westacresissa kulkivat sen kautta. Siksi Samit tietenkin norkoili enimmäkseen täällä pitämässä silmällä asiakkaita.

Jolle häneltä ei juuri herunut myötätuntoa. Jos Westacres oli temppele, kuten hän oli kuullut sanottavan, sen seurakuntalaiset olivat lepsuja hartaudentarjoittajia. Yksikään tosiuskovainen ei olisi heittänyt noutoruokaroskiaan katedraalinsa eteen, eikä kukaan, joka pyrki noudattamaan uskontonsa opinkappaleita, juonut sikspäkkillistä Strongbowia puoli kymmeneen mennessä ja sitten spytannut sitä kirkon lattialle. Hurskaana muslimina Samit kammoksui käytöstä, jota hän näki päivittäin, mutta yhtenä Westacresin työllään omistautuneena järjestyksenvalvojana – tai vartijana, kuten he itse sanoivat – hän pidättyi kutsumasta jumalattomille taivaallista rangaistusta ja tyytyi antamaan ankaria varoituksia roskaajille ja saattamaan päihtyneet ovesta ulos. Näiden tehtävien ohella hän opasti eksyneitä, auttoi etsimään omille teilleen harhailleita tenavia ja kerran – hän muisteli sitä vieläkin usein – hän oli juossut kiinni ja pidättänyt myymälävarkaan.

Tänä iltapäivänä sellaista säpinää ei ollut odotettavissa. Ilma oli kostea ja kurja, Samitin kutiseva kurkku enteili lähestyvää nuhakuumetta ja juuri kun hän mietti, mistä voisi pummata kupillisen teetä, he ilmaantuivat näkyviin: kolme nuorukaista itäkäytävää pitkin, yksi isoa mustaa laukku kantaen. Samit unohti kurkun kutinan. Ostoskeskuskokemuksen suuriin paradokseihin kuului, että kannattavuuden ja liikevaihdon kannalta oli saatava nuorisoa sisään, mutta rauhan ja harmonian kannalta heidän ei haluttu jäävän maileksimaan. Parasta olisi, jos he tulisivat, luopuisivat säästöistään ja painuisivat helvettiin. Kun siis kolme junnu saapui paikalle ison mustan laukun kanssa, oli viisasta aavistaa pahaa. Tai vähintäänkin varautua kepposiin.

Niinpä Samit teki 360 asteen tähystyksen ja havaitsi vielä kaksi muuta ryhmää, joka tulivat pohjoiskäytävää pitkin. Toisessa oli nuoria naisia, jotka näyttivät pitävän maailmaa ehtymättömänä naurunaiheena, ja toisessa oli sekä nuoria naisia että nuoria miehiä, kaikki farkuissa, joiden haarat repsottivat alhaalla ja joiden tennareista puuttuivat nauhat. He kajottivat Lontoossa syntyneille teineille tyyppilistä jamaikanenglantia. Ja länsikäytävässä oli sama tarina, lähestyviä teinejä, iso poppoo, ja yhtäkkiä ryhmät eivät enää näyttäneet erillisiltä vaan yhden ja saman parviällyn ohjaamalta joukkokokoonantumiselta. Ja oli totta, että vuodenvaihteen loma jatkui edelleen, joten nuorisoa saattoi odottaa näkevänsä paljonkin, mutta... Samitin oli käsketty tehdä ilmoitus, jos tilanne näytti vähänkin epävarmalta. Ja tämä tilanne näytti epävarmalta, ei vain nuorten vuoksi, heidän ison määränsä vuoksi – heitä tuli koko ajan lisää – vaan senkin vuoksi, että he näyttivät lähestyvän häntä, ikään kuin Samit Chatterjee kohta todistaisi uuden nuorisoliikkeen puhkeamista ensimmäiseen kukkaan, kukaties

tavoitteenaan syöstä vallasta tämä hänen vartioimansa kolossaalinen temppele.

Työtovereita alkoi nyt tulla paikalle kuin ajopuita. Samit viitto kiireesti ja irrotti radiopuhelimen klipsistä juuri kun ensimmäinen kolmikko pysähtyi risteyksen keskelle ja laski laukkunsa lattialle. Samitin painaessa lähetysnappia he avasivat vetoketjun ja laukun sisältö tuli näkyviin. Ja kun Samit puhui mikrofoneihin, se alkoi: samalla silmänräpäyksellä koko joukko, kymmenittäin nuoria suihkukaivon ympärillä tukki kauppojen sisäänkäynnit ja nousi altaan reunukselle, ja näytti siltä kuin joka ainoa olisi riisunut takkinsa ja paljastanut näkyviin värikkään paidan, jossa oli muunvärisiä kiekuroita, ja silloin pojat painoivat laukusta ottamansa vanhanaikaisen radionauhurin nappeja ja ostoskeskuksen täytti kova melu, matala bassojumputus.

Living for the sunshine, woah-oh

Ja he tanssivat, joka ikinen, kädet ylhäällä, potkivat ilmaa korkealle, keikuttivat lanteitaan, veivät jalkojaan joka puolelle. Kukaan ei ollut käynyt tanssitunneilla, se oli varmaa se, mutta nämä nuoret osasivat pitää hauskaa, ja hauskaa he myös pitivät.

I'm living for the summer

Ja eikö se tuntunutkin hyvältä? Äkkiryhmä, *flashmob*, Samit tajusi. Kahdeksan tai kymmenen vuoden takainen villitys, nyt uuden sukupolven löytämä. Samit oli nähnyt samaa ennenkin – Liverpool Streetillä. Hän oli seissyt sivussa mutta hänen oli tehnyt mieli mennä mukaan, mutta jokin – mikä jokin? Teini-ikäisen kainostelu kai – oli pidätellyt häntä, ja hän oli seurannut vierestä, kun joukko riemuitsi suunnitellusta spontaaniudesta. Nyt tämä tietenkin tapahtui hänen ollessaan ostoskeskuksessa työvuorossa, joten hänen pitäisi keskeyttää se. Mutta toistaiseksi hän ei

pystynyt tekemään mitään – vain koirat ja megafonit saivat joukon hajaantumaa. Ja jopa aikuiset asiakkaat alkoivat irrotella ja notkia kesäisen biitin tahdissa; yksi aivan joukon keskellä seisova avasi jo päällystakkinsa nappeja. Ja yhden sokean hetken ajaksi Samitkin tempautui elämänilon paisuvaan huumaan, vaikka oli kylmää ja vaikka oli kosteaa, ja hän huomasi huultensa liikkuvan, joskaan ei tiennyt, aikoiko hän hymyillä vai laulaa kertosaäkeen, *living for the sunshine woah-ob*. Ja hänen oli vietävä käsi suun eteen peittääkseen reaktionsa. Ele auttoi suojaamaan hänen hampaitaan, joista hänet myöhemmin tunnistettiin.

Nimittäin kun räjähdys tuli, se ei jättänyt juuri mitään ehjäksi. Se pirstoi luut ja jauhoi pölyksi kaiken kuolevaisen ja poltti kaiken lähellä olevan elävän hiiltyneeksi tuhkakiksi. Ikkunat särkyivät sirpaleiksi ja suihkukaivon vesi sihisi, kun liekehtivät laastin, tiilien, muovin ja ruumiiden kokkareet satoivat siihen. Vihainen tulipallo nielaisi musiikin ja tanssijat ja tuprautti sykkivän lämpö- ja paineaallon neljään käytävään, ja keväisiin, upouusiin vaatteisiin puettut mallinuket lensivät pois lasin takana, josta jäi vain muisto jäljelle. Se kesti sekunteja, mutta ei päättynyt koskaan, ja suremaan jääneet – vanhemmat ja perheet, rakastajat ja ystävät – muistaisivat ikuisesti tuon päivän vastaamattomat puhelut ja hakematta jääneet autot, päivän jolloin jotain auringon kaltaista hetken loisti aivan väärissä paikoissa ja poltti lähtemättömän kuvansa kaikkien löytämiensä elämään.

Ensimmäinen osa

Jotain auringon kaltaista

2

Lämmin ilma tunnetusti kohoaa, mutta ei aina vaivatta. Slough Housessa sen noususta kertovat kolahdukset ja pulputukset, korvinkuultava päiväkirja väkinäisestä, kivuliaasta siirtymisestä äksyileviä vesijohtoja pitkin, ja jos nuo johdot voisi loihkia irti rakennuksesta ja katsella niitä vapaasti seisovana ulkoisena tukirankana, niiden näkisi vuotavan ja tihkuvan sieltä täältä reumaattisena dinosauruksena, jonka nivelet ovat oudoissa asennoissa siellä, missä lohkeamat ovat parantuneet epäsiististi ja raajat ovat eriparinen sekasotku ja jäsenet värjäntyneet ja ruostuneet niin, että ne pumppaavat lämpöä kituutellen. Ja keskuslämmityskattila, tämän elukan sydän, ei varsinaisesti syki vaan lepattaa tripphop-rytmiä, ja sen ajoittaiset innostuksen puuskat tuottavat lämpöräjähdyksiä arvaamattomissa paikoissa ja sen epäsäännöllinen sydämentykytykys johtuu pakotietä etsivistä ilmakuplista. Tämän aikansa eläneen lämmitysjärjestelmän koputukset kuuluvat jopa muutaman huoneen päähän ja tuovat mieleen rautakaiteen paukuttamisen jakoavaimella, kuin salakielisen viestin, jota välitetään sellistä toiseen.

Lämmityskattila on energiaa haaskaava kelvoton romu, mutta toisaalta tämä toimistorähjä Barbicanin metroaseman lähellä Aldersgate Streetillä Finsburyn kaupunginosassa ei

oikeastaan ole tunnettu tehokkuudestaan sen paremmin varustuksen kuin henkilökunnankaan osalta. Itse asiassa noiden huoneiden asukit voisivat aivan hyvin koputella putkia jakoavaimilla, niin kehnot ovat heidän kommunikointitaitonsa, joskin tänä kylmänä tammikuun aamuna, kaksi päivää sen jälkeen, kun järkyttävä teko Westacresin ostoskeskuksessa vaati yli neljäkymmentä ihmishenkeä, Slough Housessa kuuluu muunlaisia ääniä. Ei kuitenkaan Jackson Lambin huoneesta, kumma kyllä. Kaikista rakennuksessa työskentelevistä hän lienee selvimmin sinut talon meluisan putkiston kanssa, hänelle kun sisäiset mouruamiset ja yhtäkkiset lämpimät röyhtäisyt eivät ole vieraita, mutta tällä haavaa hänen huoneensa on tyhjänä ja siellä mekastaa ainoastaan lämpöpatteri. Sen sijaan vastapäisessä huoneessa, joka vielä muutama kuukausi sitten oli Catherine Standishin ja on nyt Moira Tregorianin, käydään ainakin jonkinlaista keskustelua, vaikkakin tilanteen pakosta luonteeltaan yksipuolista, onhan huoneessa tällä hetkellä ainoastaan Moira Tregorian. Hänen yksinpuhelunsa koostuu ponnekaasti lausutuista tavuista – *ohoh* siellä, *höh* täällä – ja niiden väliin ripotelluista satunnaisista tokaisuksista – *no jo on aikoihin eletty ja mitä ihmettä tämä on olevinaan?* Nuorempi kuuntelija saattaisi otaksua Moiran puuskahtavan näin puhelimeen, mutta hän osoittaakin sanansa pöydällään oleville papereille. Niitä on kasautunut Catherine Standishin poissa ollessa röykkiö, jossa ei ole nähtävissä minkäänlaista järjestelyperiaatetta, ei kronologista, aakkosellista eikä tervejärkistä, koska ne on läjäyttänyt pöydälle Lamb, jonka järjestysvimmalla on vielä matkaa paisua ennen kuin sen voisi luokitella neuroottiseksi tai edes näköaistilla havaittavaksi. Liuskoja on paljon, ja kaikkien kuuluu olla jossain, ja Moiran tehtävänä on tänään selvittää, missä jossain niiden

kuuluisi olla, ja se oli hänen tehtävänsä eilen ja on oleva huomennakin. Vaikka Lamb olisi tehnyt sen tahallaan, hän tuskin olisi voinut osuvammin johdattaa Moiran alaisuuteensa tässä tiedustelupalvelun hallinnollisessa vankityrmässä, mutta totta puhuen Lamb ei ole niinkään antanut noita papereita Moiran hoteisiin vaan häätänyt ne omalta pöydältään. Poissa silmistä/poissa mielestä on hänen ratkaisunsa epämiellyttävään paperityöhön. Moira, jolle tämä on toinen päivä Slough Housessa ja joka ei ole vielä tavannut Jackson Lambia, on jo päättänyt sanoa Lambille muutaman valikoidun sanan, kun kohtaamisen hetki koittaa. Ja kun hän nyökkäilee tälle ajatukselle ponnekkaasti, lämpöpatteri mouruaa kuin hullu kissa, säikäyttää hänet niin että hän pudottaa pitelemänsä paperit. Sitten hän kerää ne kiireesti lattialta ennen kuin ne menevät uudelleen sekaisin.

Alempaa talosta leijuu muita ääniä: supinaa keittiöstä, missä vedenkeitin on kiehunut ja äskettäin avattu jääkaappi hurisee. Keittiössä ovat River Cartwright ja Louisa Guy, kumpikin lämmin muki kädessä, ja Louisa tilittää lähes keskeytyksettä koettelemuksia uuden asunnon ostamisesta. Asunto sijaitsee varsin kaukana kuten Lontoon asunnot yleensäkin, jos ovat kohtuuhintaisia, mutta kuva, jonka hän maalaa sen koosta, mukavuudesta ja paljaista pinnoista, kertoo uudenlaisesta tyytyväisyydestä, josta River vilpittömästi iloitsisi, ellei pohtisi jotain aivan muuta. Ja koko ajan Riverin takana hänen huoneensa ovi narisee kuivan saranan varassa, mutta ei siksi, että kukaan liikuttaisi ovea, vaan yleisenä vastalauseena vedolle, joka Slough Housea piinaa, ja myös erityisenä valituksena, joka kohdistuu kerrosta alempaa kuuluvaan mekastukseen.

Vaikka Riverin ovi narisee käyttämättömänä, hänen huoneensa ei ole tyhjillään, sillä hänen uusi kollegansa

– tässä vaiheessa noin kaksikuukautinen luupää – istuu siellä tuolilleen lysähtäneenä, pää hupparin hupun peitossa. Hän ei liiku, paitsi sormet, ja ne liikkuvatkin lakkaamatta. Hän on työntänyt näppäimistön sivuun pois tieltä, ja vaikka sivustakatsoja näkisi pelkkää pitkälle edennyttä sätkimistä, J. K. Coe kirjoittaa pöytänsä naarmuiselle pinnalle äänetöntä jäljennöstä siitä, mikä hänen päässään virtaa iPodin kautta: Keith Jarrettin improvisoitua soolopianokappalletta, jonka tämä soitti Osakassa 8. marraskuuta 1976 yhdessä Sun Bear -konsertissa. Coen sormet esittävät pantomiimina melodioita, jotka Jarrett löysi tuona iltana monien virstojen päästä täältä ja monia vuosia sitten. Tämä on toisen miehen lahjakkuuden äänetöntä kaikua ja palvelee kah-ta tarkoitusta: hillitsee Coen ajatuksia, jotka ovat kolkot, ja peittää muut äänet, joita hänen päässään muuten kuuluisi, esimerkiksi lattialle putoavan märän lihan lätsähdyksen tai surinan, joka kuului alastoman tunkeilijan uhatessa häntä sähköveitsellä. Mutta hän pitää nämä asiat omana tietonaan, ja River ja muu Slough Housen väki tuntee J. K. Coen ainoastaan arvoituksena, joka on kääritty mysteeriiin pulman sisälle. Ja koko pakkaus on saanut happaman, tuppi-suisen pallinaaman muodon.

Tosin vaikka hän jodlaisi, häntä ei kuultaisi kerrosta alemmaa kantautuvassa mekastuksessa. Se ei tule Roderick Hon huoneesta – tai ainakaan sieltä ei kuulu tavallista enempiä hälinää (tietokoneiden hurinaa ja tinnituspuhua Hon iPodista, johon on ladattu aggressiivisempaa musiikkia kuin Coen iPodiin; hänen nasaalista vihellystään, josta hän ei ole itse tietoinen; kumista kitinää, jota hänen pyörivä tuolinsa päästelee hänen siirtäessään pakaroitaan). Sen sijaan Hon huoneen ilmapiirissä yllättää sen optimismi – tai yllättäisi ne, jotka päättäisivät hengailta siellä, mutta eihän

kukaan siellä hengaile, koska se on Hon huone. Voisi jopa puhua hyväntuulisuudesta. Kuin jokin muu kuin Roddy Hon ylemmydentunne lämmittäisi näinä päivinä hänen sydäntään, mikä olisi suotavaa ottaen huomioon, ettei huoneen patteri lämmitä sydäntä eikä mitään muutakaan. Se yskii nyt ja sylkäistä sihahtaa venttiilistään vettä matolle. Ho ei huomaa eikä hän huomaa seuraavaa pulputusta, joka tulee syvältä putkistosta, ääntä, joka saisi yhden jos toisenkin vakavasti otettavan nisäkkään hätkähtämään, sanokaamme hevosen, leijonan tai tiikerin. Mutta tämä ei johdu niinkään siitä, että Ho olisi luonnottoman järkkymätön viilipytty vaikka itseään kenties sellaisena pitääkin, vaan ennen kaikkea siitä, ettei hän yksinkertaisesti pysty kuulemaan sitä. Ja syy tähän on vuorostaan se, että lämpöpatterin sisuskalujen loiskahdukset ja pulputukset, putkien kolina ja naksahdus, järjestelmän ulkoisen tukirangan pärskivä paukutus hukkuu viereisestä huoneesta tulevaan mekastukseen, kun Marcus Longridge siellä vesikiduttaa Shirley Danderia.

”Phyi – phyi – öh – köh – yäh!”

”Joo, tuosta en ymmärtänyt mitään.”

”Ööhhh!”

”Sori, tarkoittaako tuo –”

”PHYI!”

”– että luovutat?”

Tuoli, johon Shirley oli sidottu vöillä ja huiveilla, oli kallistettu hänen pöytänsä vasten ja oli kaatua lattialle, kun hän taivutti selkäänsä kaarelle. Kova räsähdys viittasi rakenteellisiin vaurioihin samalla hetkellä, kun hänen kasvojaan peittävä riepu läjähti lattiaan kuin rantakalliolle osuva kuollut merieläin. Shirley itse päästeli jonkin aikaa

samantapaisia ääniä; jos olisi pitänyt arvata, niiden olisi saattanut päätellä johtuvan siitä, että joku yritti muljauttaa sisäelimensä ulos ilman työkaluja.

Marcus vihelsi hiljaa ja laski kannun takaisin arkistokaapin päälle. Vettä oli loiskahtanut hänen vaaleansiniselle merinovillapaidalleen, jossa oli V-pääntie, ja hän yritti pyyhkiä sitä juuri sillä menestyksellä kuin näissä yrityksissä on tapana. Sitten hän istuutui ja katsoi tietokonettaan, joka oli palannut näytönsäästötilaan, musta tausta, jolla oranssi pallo kimpoili reunoista pääsemättä koskaan pois. Joo, Marcus tiesi miltä se tuntui.

Hetken kuluttua Shirley lakkasi yskimästä.

Hetki sen jälkeen hän sanoi: ”Ei se ollut niin rankkaa kuin väitit.”

”Kestit alle seitsemän sekuntia.”

”Pötyä. Siihen meni puolisen tuntia ja –”

”Seitsemän sekuntia ensimmäisistä tipoista siihen, kun rupesit sössöttämään. *Phyi? Yäh?*” Marcus läimäytti näppäimistöä ja näytönsäästäjä katosi. ”Se ei muuten ollut sovittu turvasana.”

”Mutta sinä lopetit silti.”

”Mitä tuohon sanoisi? Alan pehmetä.”

Näytölle avautui laskutaulukko. Marcus ei heti muistanut, mitä se esitti. Tässä huoneessa ei ollut viime aikoina saatu juuri mitään aikaan.

Shirley vapautti itsensä huiveista ja vöistä. ”Mittasit ajan väärin.”

”Minä mittasin sen tismalleen oikein”, Marcus sanoi venyttäen sanaa: *tis-mäl-leen*. ”Kuten mainitsin, sitä paskaa ei kestä kukaan. Siksi se on vampyyrien suosikki.”

Vampyyrit siis olivat niitä, joiden tehtävänä oli puristaa kivistä verta.

Kaksikymmentä vuotta aiemmin tiedustelupalvelusta eläkkeelle jäänyt David Cartwright tietää yhä, missä luurangot ovat piilossa. Mutta kun hän dementian hiipiessä unohtaa, että salaisuuksien kuuluu pysyä haudassa, hänen selässään on yhtäkkiä tähtäin.

Tyttärenpoika River kuuluu "luupäihin". Hän on alennettu vakooja, joka tekee joutavia paperihommia Jackson Lambin alaisuudessa muiden ei-toivottujen kanssa. Kun isoisän henki on vaarassa, River lähtee omin päin ja luvun tutkimaan mutkikasta vyyhtiä.

Jackson Lamb, luupäiden pomo, työskenteli David Cartwrightin kanssa ammoisina aikoina. Hän tietää paremmin kuin useimmat, ettei tämä ole harmiton vanhus. Joten kun paniikkinappula aiheuttaa hälytyksen tiedustelupalvelun päämajassa, Lamb tekee kaikkensa suojellakseen vaarassa olevaa agenttia. Tanner tömisee ja miestä kaatuu ennen kuin palaset ovat paikoillaan.

Vakoojakatu on räväkästä huumorista ja vetävistä juonista ylistetyn Jackson Lamb -sarjan neljäs osa.

ISBN 978-952-382-414-0

84.2

docendo.fi